

Приймаючи до уваги викладене зазначимо, що в умовах сьогодення, в яких акцентується увага на забезпеченні соціальної безпеки працівників критичної інфраструктури, наявна потреба у розробці законодавчого акту, що регулюватиме їх соціально-правові гарантії забезпечення соціальної безпеки, зокрема, й враховуючи при цьому необхідність законодавчого закріплення широкої інтерпретації принципу свободи праці працівників критичної інфраструктури, що має також бути збалансованою із концепцією загального блага (в цьому сенсі – колективної безпеки, як публічного інтересу). Враховуючи цей принцип законодавцю необхідно окреслити основні параметри організації праці та правового статусу цих працівників, з особливим акцентом на різних аспектах соціально безпечного втілення такого правового статусу працівника.

Список використаних джерел:

1. Занфірова Т.А. До питання про принцип свободи праці в трудовому праві України. *Порівняльно-аналітичне право*. 2016. № 5. С. 146-149.
2. Лубінець Д.В. Трудоправові принципи правового механізму соціального захисту прав працівників критичної інфраструктури. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2023. Вип. 80, Ч. 2. С. 449-453. doi:10.24144/2307-3322.2023.80.2.72.

Маліборська А. М.

здобувачка вищої освіти

Інституту права, Львівський державний університет внутрішніх справ
e-mail:mukhaylivna.an@gmail.com

ФІНАНСОВІ АКТИВИ ЯК ОБ'ЄКТ ЦИВІЛЬНИХ ПРАВ

Фінансові активи, що включають у себе грошові кошти, цінні папери, банківські депозити, акції та інші інструменти інвестування, відіграють ключову роль у функціонуванні економіки та фінансових ринків. Вони є об'єктом цивільних прав, що означає, що учасники цивільних

правовідносин мають певні законні права та обов'язки стосовно цих активів.

Перш за все, фінансові активи наділяють їхні власники правами на володіння, користування та розпорядження ними відповідно до встановлених законом умов. Наприклад, власник має право продати, обміняти чи подарувати свої фінансові активи, а також отримувати дохід від їх володіння [1].

Друга важлива аспект це право на захист фінансових активів від незаконних дій третіх осіб. Це означає, що закон забезпечує захист власності та прав власника фінансових активів від шахрайства, шахрайських дій, крадіжок та інших порушень [1].

Крім того, фінансові активи можуть бути об'єктом правових угод, таких як договори купівлі-продажу, договори поруки, договори інвестування тощо. Ці угоди визначають права та обов'язки сторін у відношенні до фінансових активів та регулюють умови їх використання та передачі.

У зв'язку з розвитком фінансових ринків та появою нових інструментів інвестування, правове регулювання фінансових активів постійно змінюється та адаптується до нових умов. Забезпечення ефективного та справедливого правового регулювання фінансових активів є важливим завданням для забезпечення стабільності та розвитку економіки.

Розвиток цифрових технологій призвів до появи нових явищ і процесів, зокрема віртуальних активів. Згідно Закону України «Про віртуальні активи» поняття «віртуальні активи» визначається як «нематеріальне благо, що є об'єктом цивільних прав, має вартість та виражене сукупністю даних в електронній формі. Існування та оборотоздатність віртуального активу забезпечується системою забезпечення обороту віртуальних активів. Віртуальний актив може

посвідчувати майнові права, зокрема права вимоги на інші об'єкти цивільних прав [2].

Кулик О. І. зазначає, що віртуальні активи можуть бути платіжними, інвестиційними та службовими. Платіжні віртуальні активи розглядаються як електронні гроші, фонди. Bitcoin має високу ліквідність, низькі трансакційні витрати, здатність використовуватися для швидких платежів через Інтернет і для здійснення мікро платежів. Інвестиційні віртуальні активи розглядаються як оборотні цінні папери чи інші фінансові інструменти. Службові віртуальні активи забезпечують можливість їхнього використання для придбання чи отримання доступу до певного товару (послуги), що надаються їх емітентом [3].

Для налагодження глобального процесу функціонування віртуальних активів необхідно сформувати систему нормативно-правових, економічних, податкових, адміністративних, організаційних та методологічних підходів. Необхідно створити інструменти та важелі впливу, які можна систематизувати на всіх рівнях, а також впровадити бізнес-процеси з віртуальними активами.

У висновку можна зазначити, що фінансові активи становлять важливу складову сучасної економічної системи і відіграють ключову роль у розвитку фінансових ринків та забезпеченні фінансової стабільності. Їхня роль як об'єкта цивільних прав полягає не лише у власності та використанні, а й у забезпеченні прав та інтересів учасників фінансових відносин.

Продовжувати розвивати і вдосконалювати правове регулювання фінансових активів надзвичайно важливо для забезпечення ефективного функціонування ринків, запобігання шахрайству та зловживанням, а також забезпечення захисту прав власності та фінансових інтересів учасників цивільних відносин. Це вимагає спільних зусиль з боку законодавців, регуляторів ринків, фінансових установ та громадських організацій для

створення прозорих, справедливих і стабільних правових умов для функціонування фінансових активів у сучасному світі.

Нарешті, важливо підкреслити, що розвиток фінансових ринків та правове регулювання фінансових активів повинні бути спрямовані на досягнення збалансованого підходу між захистом прав власності та інтересів інвесторів, з одного боку, і стимулюванням фінансового розвитку та економічного зростання, з іншого. Тільки таким чином можна забезпечити стабільність і процвітання суспільства в цілому.

Мельник К. Ю.

доктор юридичних наук, професор,
Харківський національний університет внутрішніх справ
e-mail: melnik_k.u@ukr.net
ORCID: 0000-0002-8960-0234

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЩОРІЧНИХ ВІДПУСТОК

Щорічні відпустки є особливим часом відпочинку, який надається працівнику кожного року на доволі тривалий термін для відпочинку, відновлення працездатності, зміцнення здоров'я, а також задоволення інших потреб та інтересів працівника та його сім'ї.

Гарантуванню права на щорічні відпустки приділяється велика увага на міжнародному та європейському рівні. Так, Міжнародною організацією праці прийнято низку конвенцій та рекомендацій у цій сфері, серед яких конвенції «Про щорічні оплачувані відпустки» № 52 (1936 р.), «Про оплачувані відпустки в сільському господарстві» № 101 (1952 р.), «Про оплачувані відпустки» № 132 (1970 р.), «Про щорічні оплачувані відпустки морякам» № 146 (1976 р.). Вказані документи передбачають обов'язковість надання та оплати щорічних відпусток, мінімальну їх тривалість,